

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/3247/saint.aspx>
για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες
κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: N/A
Δημιουργία εγγράφου: 27/07/2024 08:26:47

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 12 Δεκεμβρίου εκάστου έτους.

Πολιούχος: Κέρκυρα, Μεσολόγγι, Πειραιάς, Κίσαμος Χανίων, Ελαφόνησος, Βόνιτσα

Ιερά Λείψανα: Το Λείψανο του Αγίου βρίσκεται αδιάφθορο στον ομώνυμο Ναό Κερκύρας.

Απότμημα του Ιερού Λειψάνου του Αγίου βρίσκονται στη Λαύρα Αγίου Αλεξάνδρου Νέβσκι Αγίας Πετρούπολεως και στο Ναό του Αγίου Γεωργίου των Ελλήνων Βενετίας.

Ημ/νια Βίου: N/A

Βιογραφία

Ὁ θαυματουργὸς κἄν τέθνηκε Σπυρίδων,
Τοῦ θαυματουργεῖν οὐκ ἔληξεν εἰσέτι.
Ἀμφὶ δωδεκάτην Σπυρίδων βίοντον λίπε τόνδε.

Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων γεννήθηκε το 270 μ.Χ. στο τώρα κατεχόμενο χωριό Ἄσσια (Ἄσκια) της Κύπρου (και όχι στην Τριμυθούντα - σημερινή Τρεμετουσιά - ὅπως γράφουν πολλοί) ἀπὸ οικογένεια βοσκῶν, που ἦταν κάπως εὐπορη. Ἀν και μορφώθηκε αρκετά δεν ἄλλαξε ἐπάγγελμα. Συνέχισε και αὐτὸς να εἶναι βοσκός.

Σαν χαρακτήρας, ὁ Ἅγιος, ἦταν ἀπλός, ἀγαθός, γεμάτος ἀγάπη για τον πλησίον του. Τις Κυριακές και τις γιορτές, συχνά ἐπαίρνε τους βοσκούς και τους οδηγούσε στους ιερούς ναούς, και κατόπιν τους ἐξηγούσε την ευαγγελικὴ ἢ την ἀποστολικὴ περικοπὴ. Ὁ Θεὸς τον εὐλόγησε να γίνεται συχνά προστάτης χήρων και ὀρφανῶν.

Νυμφεύθηκε εὐσεβὴ σύζυγο και ἀπέκτησε μια κόρη, την Ειρήνη. Γρήγορα, ὁμως, η σύζυγός του πέθανε. Για να ἐπουλώσει το τραῦμα του ὁ Σπυρίδων ἀφοσιώθηκε ἀκόμα περισσότερο στη διδασχὴ του Θείου λόγου.

Μετά ἀπὸ πολλές πιέσεις, χειροτονήθηκε ἱερέας. Και πράγματι, υπήρξε ἀληθινός ἱερέας του Ευαγγελίου, ἔτσι ὅπως τον θέλει ὁ Θεὸς Παῦλος: «Ἀνεπίληπτον, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδασκτικόν, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος» (Α' προς Τιμόθεον γ' 2-7). Δηλαδή ἀκατηγόρητο, προσεκτικὸ, ἐγκρατὴ, σεμνὸ, φιλόξενο, διδασκτικὸ, και να ἔχει παιδιὰ που να υποτάσσονται με κάθε σεμνότητα. Ἐτσι και ὁ Σπυρίδων, τόσο σωστός υπήρξε σαν ἱερέας, ὥστε ὅταν χήρεψε η ἐπισκοπὴ Τριμυθούντος στην Κύπρο, δια βοῆς λαός και κλήρος τον ἐξέλεξαν ἐπίσκοπο.

Ἀπὸ τη θέση αὐτὴ ὁ Σπυρίδων προχώρησε τόσο πού στην ἀρετὴ, ὥστε τον ἀξίωσε ὁ Θεὸς να κάνει πολλά θαύματα.

Να σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι ὁ Ἅγιος Σπυρίδων με το κύρος της ἀγίας και ἠθικῆς ζωῆς του στην Α' Οικουμενικὴ σύνοδο, που ἐγινε στη Νίκαια της Βιθυνίας (Μικρὰ Ἀσία) και στην ὁποία συμμετεῖχε, κατατρόπωσε τους Ἀρειανούς και ἀναδείχτηκε ἀπὸ τους λαμπρούς υπερασπιστές της Ὀρθόδοξης πίστεως. Μάλιστα, ὅπως ἀναφέρει η παράδοση, ἀφού μίλησε για λίγο, κατόπιν ἔκανε το σημεῖο του Σταυροῦ και με το ἀριστερὸ χέρι, που κρατούσε ἕνα κεραμίδι, εἰς τύπον της Ἀγίας Τριάδος εἶπε: «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός» και ἔκανε να φανεῖ προς τα ἐπάνω ἀπ' το κεραμίδι φωτιὰ, δια της ὁποίας εἶχε ψηθεῖ αὐτό. Ὄταν δε εἶπε: «Καὶ τοῦ Υἱοῦ», ἔρρευσε κάτω νερό, δια του ὁποίου ζυμώθηκε το χῶμα του κεραμιδιοῦ. Και ὅταν πρόσθεσε: «Καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ἔδειξε μέσα στη χούφτα του μόνο το χῶμα που ἀπέμεινε.

Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων κοιμήθηκε στις 12 Δεκεμβρίου του 350 μ.Χ.

Τα 648 μ.χ. η Κύπρος αντιμετώπιζε μεγάλες επιδρομές από τους Σαρακηνούς και το λείψανο μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό. Τοποθετήθηκε στον Ναό των Αγίων Αποστόλων μαζί με το λείψανο της Αυγούστας Θεοδώρας (βλέπε 11 Φεβρουαρίου). Παρέμεινε στην βασιλίδα των πόλεων μέχρις ότου ο ιερέας Γρηγόριος Πολύευκτος λίγες μέρες πριν την πτώση πήρε τα δύο λείψανα και τα μετέφερε μέσω Σερβίας, Θράκης και Μακεδονίας στη Παραμυθιά της Ηπείρου. Τρία χρόνια περιπλανήθηκε από τόπο σε τόπο μέχρις ότου φτάσει στην Κέρκυρα. Όλο αυτό το διάστημα είχε τοποθετήσει τα λείψανα σε σακιά με άχυρα και όποιος τον ρωτούσε τους έλεγε πως είναι τροφή για το υποζύγιό του. Το 1456 μ.Χ. έφτασε στην Κέρκυρα γιατί πίστευε πως τα λείψανα θα ήταν ασφαλισμένα. Τα Επτάνησα εκείνη την εποχή βρίσκονταν κάτω από την εξουσία των Ενετών. Ο ιερέας Γρηγόριος Πολύευκτος βρήκε ένα συμπολίτη του πρόσφυγα τον ιερέα Γεώργιο Καλοχαιρέτη και του κληροδότησε το λείψανο του Αγίου.

Μετά τον θάνατο του ο Γεώργιος Καλοχαιρέτης άφησε κληρονομιά στους γιούς του στο Λουκά και Φίλιππο το λείψανο του Αγίου Σπυρίδωνα. Οι δύο αδελφοί θέλησαν να μεταφέρουν το λείψανο στην Βενετία. Η υπόθεση μάλιστα εκδικάστηκε από την Ενετική Γερουσία. Το ανώτατο δικαστικό όργανο του κράτους αποφάσισε ότι το λείψανο αποτελεί ιδιοκτησία των αδελφών, άρα διατηρούν το αναφαίρετο δικαίωμα να το μεταφέρουν όπου εκείνοι επιθυμούν. Τελικά όμως η μεταφορά δεν πραγματοποιήθηκε διότι υπήρξαν έντονες αντιδράσεις από τον Κερκυραϊκό λαό και το ανώτατο δικαστικό όργανο δεν επέμεινε και επικράτησε η σκέψη ότι δεν έπρεπε να δημιουργούνται δυσαρέσκειες στους λαούς οι οποίοι βρίσκονται κάτω από τη Βενετική σημαία. Το 1512 μ.Χ. συντάχθηκε στην Άρτα δωρητήριο συμβόλαιο στο όνομα της Ασημίνας Καλοχαιρέτη, κόρη του Φιλίππου, η οποία παντρεύτηκε τον Σταμάτιο Βούλγαρη και η οποία με τη σειρά της άφησε διαθήκη που χρονολογείται από τις 25 Νοεμβρίου 1571 μ.Χ. και ορίζει πως το Ιερό Λείψανο του Αγίου παραμένει ως κληρονομιά στους γιούς της και στους απογόνους τους.

Ο ναός ο οποίος στεγάζει σήμερα το σκηνώμα του αγίου, κτίστηκε στα 1589 μ.Χ. και ανήκει στο ρυθμό της μονόκλιτης βασιλικής. Το ψηλό και πυργωτό καμπαναριό, ως συμπλήρωμα του ναού, κτίστηκε το 1620 μ.Χ. Το σημερινό τέμπλο του ναού, κατασκευασμένο από μάρμαρο της Πάρου, κατασκευάστηκε το 1864 μ.Χ. και είναι έργο του αυστριακού αρχιτέκτονα Μάουερς. Η ουρανία είναι ζωγραφισμένη από τον Κερκυραίο ζωγράφο Νικόλαο Ασπιώτη το 1852 μ.Χ., ενώ οι εικόνες του τέμπλου είναι φτιαγμένες από τον επίσης Κερκυραίο ζωγράφο, Σπύρο Προσαλένδη. Η σημερινή λάρνακα φτιάχτηκε στη Βιέννη το 1867 μ.Χ. Είναι από σκληρό, πολυτελές ξύλο με εξωτερική ασημένια επένδυση. Βρίσκεται τοποθετημένη μέσα στην κρύπτη, η οποία δημιουργήθηκε ειδικά για να δεχθεί το λείψανο του Αγίου Σπυρίδωνα, το οποίο επισκέπτονται χιλιάδες ξένοι και ντόπιοι επισκέπτες. Είναι ένα από τα τρία άφθορα λείψανα στο Ιόνιο, του Αγίου Σπυρίδωνα, του Αγίου Γεράσιμου και του Αγίου Διονυσίου.

Στην Κέρκυρα το σκηνώμα του Αγίου Σπυρίδωνος λιτανεύεται τέσσερις φορές το χρόνο. Την Κυριακή των Βαΐων για την απαλλαγή του νησιού από επιδημία πανώλης το 1629 μ.Χ. Το Μεγάλο Σάββατο γιατί το έτος 1533 μ.Χ. το νησί επλήγη από μεγάλη καταστροφή της σοδιάς των σιτηρών. Την 11η Αυγούστου για την διάσωση του νησιού από σφοδρή επιδρομή των Τούρκων το 1716 μ.Χ. και την πρώτη Κυριακή του μηνός Νοεμβρίου για δεύτερη επιδημία πανώλης το 1673 μ.Χ.

Θαύματα του Αγίου Σπυρίδωνα

1. Μια μέρα, ένας πτωχός με πολυμελή οικογένεια κτύπησε την πόρτα της επισκοπής του Αγίου Σπυρίδωνα. Πλησίασε τον άγιο και με δάκρυα του ζήτησε ένα δάνειο. Το ήθελε για να πληρώσει κάποιο χρέος του σ' ένα πλούσιο, που απειλούσε να του πωλήσει το σπίτι του. Πού να βρει όμως ο άγιος ένα τόσο μεγάλο ποσό;

Στον πόνο που του δημιουργούσαν τα πικρά δάκρυα του πτωχού, που από τη θλίψη σπάραζε, ο στοργικός επίσκοπος καταστενοχωρημένος άρχισε να βηματίζει. Ξάφνου εκεί μπροστά του, πήρε το μάτι του ένα φίδι να σέρνεται μέσα στην πρασινάδα. Σαν αστραπή πέρασε από τον νου του το ραβδί του Ααρών, που στο παλάτι του Φαραώ τ' αφήκε να πέσει στη γη κι έγινε φίδι. «Ας ήταν, Κύριε, το φίδι αυτό να γινόταν χρυσάφι για τον πτωχό αυτόν οικογενειάρχη, είπε σιγανά. Ναί, Κύριε. Ας γινόταν χρυσάφι, για να βοηθηθεί το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα σου», ξανάπε και σήκωσε το χέρι. Το φίδι σταμάτησε. Κι ο άγιος έσκυψε και το πήρε. Στο χέρι του το σιχαμερό ερπετό μεταμορφώθηκε κι άστραψε τώρα χρυσαφένιο. Ο πτωχός γεμάτος χαρά πήρε το χρυσάφι κι έτρεξε και το 'δωκε ενέχυρο στον πλούσιο δανειστή.

Όταν αργότερα με τη βοήθεια του Θεού πλήρωσε το χρέος του, ο δανειστής του επέστρεψε το χρυσαφένιο ενέχυρο. Κι ο πτωχός το πήρε και με δάκρυα ευγνωμοσύνης το γύρισε στον άγιο. Αυτός, αφού το έλαβε στα χέρια, έστρεψε τα μάτια στον ουρανό, δόξασε τον Θεό για την άπειρη φιλανθρωπία του κι ύστερα το έρριξε στη γη. Και ώ του θαύματος! Το χρυσάφι έγινε και πάλι φίδι κι έφυγε από μπροστά τους.

2. Κάποια άλλη φορά ο Άγιος Σπυρίδωνας, ύστερα από μακρινή οδοιπορία για διδαχή του λαού του μπήκε κουρασμένος στο σπίτι ενός από τους πιστούς του, για να ξεκουραστεί. Στο άκουσμα της είδησης κόσμος πολύς από τα γειτονικά σπίτια στην αρχή κι έπειτα από όλη την κοινότητα έτρεξαν να τον συναντήσουν και να πάρουν την ευλογία του. Ανάμεσα στα πλήθη ήταν και μια αμαρτωλή γυναίκα, που ήρθε κι αυτή να δει τον άγιο. Κάποια στιγμή μάλιστα έπεσε και κάτω, για να ασπασθεί τα πόδια του. Με τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος ο άγιος, σαν την κοίταξε, γνώρισε αμέσως την αμαρτία της. Χωρίς να τον ακούσει κανένας, με τρόπο γλυκύ και ταπεινό, ψιθύρισε στη γυναίκα: «Κυρά μου, μη με εγγίσεις». Εκείνη όμως επέμενε. Και τότε ο άγιος με αυστηρότητα φανέρωσε μπροστά σε όλους την αμαρτία της. Η γυναίκα θαύμασε και με συντριβή καρδιάς έσκυψε κι άρχισε με δάκρυα να ζητά το έλεος του Θεού. Μπροστά στη μετάνοια της ο στοργικός πατέρας της είπε με συγκίνηση τα λόγια εκείνα, που κάποτε ο ίδιος ο Κύριος απηύθυνε σε μια τέτοια αμαρτωλή: «Θάρσει, θύγατερ. άφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι». Πήγαινε στο καλό και πρόσεχε μελλοντικά. Με τον τρόπο του ο άγιος βοήθησε την αμαρτωλή εκείνη γυναίκα να μετανοήσει. Αλλά κι έδωκε ένα μάθημα σε όλους. Μόνο η μετάνοια η ειλικρινής ξεπλένει την ψυχή και αποκαθιστά τον άνθρωπο στη θέση την τιμητική, να είναι παιδί του Θεού.

3. Ο άγιος κατά τη Μεγάλη Σαρακοστή συνήθιζε να νηστεύει απόλυτα. Δεν έτρωγε τίποτα, ούτε αυτός ούτε κι η κόρη του. Κάποια βραδυά, σε περίοδο νηστείας, ένας άγνωστος οδοιπόρος κτύπησε την πόρτα της επισκοπής του. Ο άγιος έσπευσε με προθυμία να του ανοίξει και να τον υποδεχθεί. Του πρόσφερε νερό να ξεπλυθεί και πήγε να βρει κάτι, για να του δώσει να δειπνήσει. Κοίταξε παντού, μα τίποτα δεν βρήκε. Ούτε ψωμί δεν είχε. Στην αμηχανία του ο άγιος θυμήθηκε πώς σε κάποια γωνιά βρισκόταν κρεμάμενο ένα κομμάτι διατηρημένο χοιρινό κρέας από τις ημέρες της κρεοφαγίας. Χωρίς να χάσει καιρό, φώναξε την κόρη του να ψήσει λίγο για τον φιλοξενούμενο τους. Η κόρη ετοίμασε το τραπέζι. Έβαλε πάνω το ψητό κρέας και κάλεσαν τον ξένο να φάγει. Ο ξένος, σαν είδε το προσφερόμενο, αρνήθηκε να το δοκιμάσει λέγοντας: «Δέσποτα μου, συγχώρεσε με. Νηστεύω. Είμαι χριστιανός». «Ναί! παιδί μου», είπε ο άγιος, «κι εγώ νηστεύω. Είμαι κι εγώ χριστιανός. Μα μια και δεν έχουμε τίποτε άλλο στο σπίτι κι εσύ πρέπει να τονωθείς ύστερα από την τόση οδοιπορία, θα φας από αυτό που βρίσκεται. Να! εγώ καταλύω πρώτος τη νηστεία. Φάγε, παιδί μου, να τονωθείς». Κι ο άγιος, για να ενθαρρύνει τον ξένο, έφαγε κι έδωσε και σ' εκείνο λέγοντας του. «Πάντα καθαρά τοίς καθαροίς, ό θεϊός άπεφήνατο Λόγος». Την άλλη μέρα φυσικά συνέχισε και πάλι τη νηστεία του.

Το περιστατικό αυτό δείχνει την πλατιά αντίληψη του αγίου για τη νηστεία, που είναι κι η μόνη ορθή. «Τò Σάββατον έγένητο διά τόν άνθρωπον οὐχ ό άνθρωπος διά τò Σάββατον». (Μάρκ. β', 27).

4. Μια βραδυά, την ώρα που όλοι ησύχαζαν, μερικοί κλέφτες μπήκαν στη μάνδρα, που ήσαν τα πρόβατα που έτρεφε ο άγιος για τις ανάγκες των πτωχών του, για να κλέψουν μερικά. Ξεχώρισαν αυτά που ήθελαν και δοκίμασαν να φύγουν. Άδικα, όμως, προσπαθούν να κινηθούν προς την έξοδο. Τα πόδια και τα χέρια τους δέθηκαν αόρατα από Εκείνο, που όλα τα βλέπει και τα παρακολουθεί, Όλο το βράδυ άγρυπνοι αγωνίζονταν χωρίς να κατορθώσουν αυτό που ήθελαν. Όταν ξημέρωσε και πήγε ο άγιος στη μάνδρα και τους είδε σε κείνα τα χάλια, τους σπλαγχνίστηκε. Τους μίλησε με καλωσύνη και τους συνέστησε να μην επαναλάβουν αυτή την πράξη. Κι εκείνοι ντροπιασμένοι και καταστενοχωρημένοι του το υποσχέθηκαν. Τους έλυσε τα δεσμά, με τα οποία ήσαν δεμένοι, τους ευλόγησε και τους απέλυσε. Την ώρα, που έφευγαν, τους έδωσε κι ένα κριάρι για «τον κόπο της αγρυπνίας». Πόσο δίκαιο έχει ο λαός μας όταν λέγει: «Αγαπά ό Θεός τον κλέφτη' αγαπά όμως και τον νοικοκύρη». Ο Πανάγαθος «θέλει πάντας σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθειν» (Α' Τιμοθ. β' 4).

5. Στις αρχές του 17ου αιώνα μ.Χ. μια τρομερή ανομβρία κτύπησε τα νησιά του Ιόνιου Πελάγους. Ιδιαίτερα τη νήσο Κέρκυρα. Η δύναμη που κρατούσε κι εξουσίαζε τα νησιά με τους πολέμους που διεξήγαγε εδώ κι εκεί, δεν εύρισκε καιρό να σκεφθεί τους δουλοπάροικους της. Ο λαός πεινά. Υποφέρει. Πλησίαζε και το Πάσχα, η Λαμπρή. Πώς θα περνούσε ο κόσμος τέτοιες μέρες χωρίς ψωμί; Στις δύσκολες αυτές ώρες όλοι θυμούνται τον Θεό. «Η παιδεία Κυρίου ανοίγει μου τα ώτα» (Ησαΐα, ν' 5) φωνάζει κι ο λόγος του Θεού. Στην εκκλησία που φυλάγεται το λείψανο του αγίου, ο λαός αγρυπνεί και παρακαλεί. Οι ιερείς ψέλνουν την παράκληση του αγίου. Κι η απάντηση έρχεται τάχιστα.

Το Μέγα Σάββατο τρία πλοία φορτωμένα με σιτάρι πλέουν προς την Ιταλία. Όταν περνούσαν την Κέρκυρα, οι ναύτες βλέπουν ξαφνικά και των τριών πλοίων την πλώρη να στρέφεται πλάγια και προς τον βοριά, όπου ήταν η νήσος. Ο αέρας αλλάζει κατεύθυνση και τα βοηθά. Ένας γέροντας ρασοφόρος προχωρεί μπροστά, λες και τους δείχνει τον δρόμο. Και μια φωνή δυνατή ακούεται και επαναλαμβάνεται πολλές φορές. «Προς την Κέρκυρα. Πεινούν εκεί οι άνθρωποι. Θα πληρωθείτε. Θα πληρωθείτε. Προς την Κέρκυρα». Σε λίγο, τα καράβια φτάνουν στο λιμάνι. Τα έφερε ο άγιος. Ρίχνουν τις άγκυρες και καλούν τον κόσμο να τρέξει να πάρει αυτά που ποθούσε κι είχε τόση ανάγκη. Να πάρει αυτό που στηρίζει την καρδιά του ανθρώπου. Να πάρουν το σιτάρι για να φτιάξουν το ψωμί. Δεν πέρασε πολλή ώρα και το λιμάνι γέμισε από κόσμο. Τα σακκιά με τον ξανθό θησαυρό σέρνονται στην ακρογιαλιά και διαμοιράζονται. Οι καρδιές πανηγυρίζουν. Τα δάκρυα του πόνου μεταβάλλονται με μιας σε δάκρυα χαράς. Δοξολογίας και χαράς, μα κι ευγνωμοσύνης στον Μεγάλο Πατέρα, τον Πανάγαθο Θεό και τον προστάτη κι ακοίμητο φρουρό άγιο.

Η Ενετική Κυβέρνηση με θέσπισμά της ώρισε κάθε Μεγάλο Σάββατο να γίνεται λιτάνευση του ιερού Σκηνώματος του αγίου, για να θυμάται πάντα ο λαός το μεγάλο αυτό θαύμα της σωτηρίας του από την πείνα.

6. Γύρω στα 1629-30 μ.Χ. καινούργια δοκιμασία έπληξε το ευλογημένο νησί της Κέρκυρας. Αρρώστια μεταδοτική και θανατηφόρα, το κύπησε αυτή τη φορά χωρίς διάκριση και έλεος. Ήταν πανώλης (πανούκλα). Άνδρες και γυναίκες, νέοι και γέροι, πλούσιοι και πτωχοί προσβάλλονται καθημερινά από την επάρατη νόσο και πεθαίνουν τόσο στην πόλη, όσο και στην ύπαιθρο, τα χωριά. Η διοίκηση του νησιού με τα πρώτα κρούσματα σπεύδει να ψηφίσει και να διαθέσει ένα τεράστιο ποσό, για να περιορίσει την εξάπλωση της αρρώστιας. Άδικα όμως αγωνίζεται. Σε λίγο καιρό η ωραία Κέρκυρα πάει να ερημώσει. Τα καταστήματα τόσο στην πόλη, όσο και στα μεγάλα κέντρα έχουν κλείσει. Η αγορά νεκρώθηκε. Οι δρόμοι έχουν αδειάσει. Μονάχα μερικά αλογοσυρόμενα κάρα κινούνται κάπου-κάπου φορτωμένα με πτώματα για να μεταφέρουν το μακάβριο φορτίο τους έξω από την πόλη για ταφή σε ομαδικούς τάφους. Εικόνα τραγική παρουσιάζει ολόκληρο το νησί.

Κάποια μέρα στη συμφορά αυτή την κοσμογονική ο πιστός και πονεμένος λαός παρά τις συστάσεις των ιατρών να αποφεύγει τον συνωστισμό, τολμά και σπεύδει να κατακλύσει τον ιερό ναό του αγίου και με συντριβή ψυχής και δάκρυα καυτά να εκζητήσει τη μεσιτεία του.

Κι η σωτηρία δεν αργεί. Προσφέρεται γρήγορα και πλούσια.

Ο ιστορικός της Κέρκυρας Ανδρέας Μάρμορας που ζούσε Τότε, μας λέγει, πως η τρομερή επιδημία, παρά την έλλειψη σχετικών φαρμάκων, σε λίγο περιορίστηκε στο ελάχιστο και μέχρι την Κυριακή των Βαΐων σταμάτησε τελείως. Όλες τις νύκτες κατά τις οποίες η πόλη δοκιμαζόταν από την αρρώστια, πάνω από το ναό του αγίου φαινόταν κάτι σαν φως μιας υπερκόσμιας κανδήλας. Ήταν το σημάδι πως ο άγιος αγρυπνούσε και φρουρούσε τον λαό του. Έτσι το εξήγησαν οι πιστοί. Το φως το έβλεπαν συνέχεια οι νυχτερινοί σκοποί των φρουρίων.

Η τρομερή αυτή επιδημία, η πανώλης, παρουσιάστηκε και δεύτερη φορά στην Κέρκυρα μετά από σαράντα περίπου χρόνια, το 1673 μ.Χ. Και τούτη τη φορά η αρρώστια ξαπλώθηκε γρήγορα σε πόλεις και χωριά. Τα κρούσματα υπήρξαν πάμπολλα. Το δρεπάνι του θανάτου θέριζε κι αυτή τη φορά καθημερινά ένα μεγάλο αριθμό από τους κατοίκους.

Στις παρακλήσεις του λαού του ο θαυματουργός άγιος έσπευσε να ανεβάσει και πάλι στον θρόνο της θείας Μεγαλωσύνης, τη συντριβή και τα δάκρυα του πιστού λαού μαζί με τα δικά του και να εκζητήσει και να λάβει τάχιστα το ουράνιο έλεος και τη σωτηρία του. Τα λόγια του Πνεύματος του Θεού «επικάλεσαί με εν ημέρα θλίψεώς σου και εξελούμαί σε και δοξάσεις με» (ψαλμ. μθ', 15) βρήκαν και στην περίπτωση αυτή πλήρη την εφαρμογή τους. Στις ικεσίες του θείου ιεράρχη και του μετανοημένου λαού η απάντηση δεν άργησε να δοθεί. Τα κρούσματα μέρα με τη μέρα ελαττώθηκαν στο ελάχιστο και τις τελευταίες μέρες του Οκτώβρη σταμάτησαν απότομα. Κι αυτή τη φορά στην κορυφή του καμπαναριού για τρεις νύχτες έβλεπαν οι πιστοί ένα σταθερό φως, και μέσα σ' αυτό το υπερκόσμιο φως, τον θαυματουργό άγιο να αιωρείται και μ' ένα Σταυρό στο χέρι να καταδιώκει ένα κατάμαυρο φάντασμα, την αρρώστια, που προσπαθούσε να αποφύγει τον άγιο και να σωθεί.

Η ευγνωμοσύνη κι οι ευχαριστίες του πιστού λαού υπήρξαν και πάλι μεγάλες. Με θέσπισμα της Ενετικής διοικήσεως καθιερώθηκε από τότε κάθε πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου να γίνεται πανηγυρική και παλλαϊκή λιτάνευση του ιερού Σκηνώματος, για να θυμάται ο λαός κι ιδιαίτερα η νέα γενεά τον αληθινό και άγρυπνο προστάτη και Σωτήρα της.

7. Το 1715 μ.Χ. ο καπουδάν Χοντζά πασάς, αφού κατέκτησε την Πελοπόννησο κατά διαταγή του σουλτάνου προχωρεί για να καταλάβει και τα Επτάνησα. Και πρώτα - πρώτα βαδίζει προς την Κέρκυρα, που τόσο αυτή, όσο και τα άλλα νησιά βρισκόντουσαν κάτω από την Ενετική κυριαρχία.

Ένα πρωί της 24ης Ιουνίου 1716 μ.Χ. η τουρκική στρατιά με επίκεφαλής τον σκληρό στρατηγό της επέδραμε και πολιορκήσε την πόλη κι απ' την ξηρά κι από τη θάλασσα. Επί πενήντα μέρες το αίμα χυνόταν ποτάμι κι από τις δύο μεριές. Οι υπερασπιστές Έλληνες και Βενετσιάνοι αγωνιζόντουσαν απεγνωσμένα για να σώσουν την πόλη. Τα γυναικόπαιδα, μαζεμένα στον ιερό ναό του αγίου μαζί με τους γέρους κι όσους δεν μπορούσαν να πάρουν όπλα προσεύχονται στα γόνατα και με στεναγμούς λαλητούς εκζητούν του προστάτη αγίου τη μεσιτεία. Σαν πέρασαν οι πενήντα μέρες οι εχθροί αποφάσισαν να συγκεντρώσουν όλες τις δυνάμεις τους και να κτυπήσουν με πιο πολλή μανία την πόλη. Κερκόπορτα ζητούν κι εδώ οι εχθροί για να τελειώσουν μια ώρα γρηγορότερα το έργο τους. Απ' την Κερκόπορτα δεν μπήκαν κι οι προγονοί τους και κατέκτησαν τη Βασιλεύουσα; Γι' αυτό και προβάλλουν δελεαστικές υποσχέσεις, για να πετύχουν κάποια προδοσία.

Το επόμενο πρωινό ένας Αγαρηνός με τηλεβόα κάνει προτάσεις στους μαχητές να παραδοθούν, αν θέλουν να σωθούν. Την ίδια ώρα όμως αραδιάζει κι ένα σωρό απειλές στην περίπτωση, που οι υπερασπιστές δεν θα δεχόντουσαν τη γενναιόδωρη πρόταση του.

Περνούν οι ώρες. Η αγωνία κι ο φόβος συνέχει τις ψυχές. Οι Αγαρηνοί ετοιμάζονται για το τελειωτικό κύπημα, όπως λένε. Μα κι οι υπερασπιστές εμψυχωμένοι από τις προσευχές τόσο των ίδιων, όσο και των ιδικών τους μένουν αλύγιστοι κι ακλόνητοι στις θέσεις τους. Η πρώτη επίθεση αποκρούεται με πολλά τα θύματα κι από τις δύο μεριές. Η πόλη της Κέρκυρας περνά τρομερά δύσκολες στιγμές. Η θλίψη, όμως, των στιγμών εκείνων «υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου καταισχύνει» (Ρωμ. ε', 3-5). Η ελπίδα στον Θεό ουδέποτε στ' αλήθεια ντροπιάζει ή διαψεύδει αυτόν που την έχει. Κι ο λαός ελπίζει και προσεύχεται. Προσεύχεται και πιστεύει πώς ο ακοίμητος φρουρός και προστάτης άγιος του, δεν θα τον εγκαταλείψει.

Στον ιερό ναό οι προσευχές του άμαχου πληθυσμού συνεχίζονται θερμές κι αδιάκοπες.

Ξημέρωσε η 10η Αυγούστου. Κάτι ασυνήθιστο για την εποχή παρατηρείται την ημέρα αυτή από το πρωί. Ο ουρανός είναι σκεπασμένος με μαύρα πυκνά σύννεφα. Από στιγμή σε στιγμή ετοιμάζεται να ξεσπάσει τρομερή καταιγίδα. Και να! Πολύ πριν από το μεσημέρι μια βροχή, καταρρακτώδης, βροχή κατακλυσμιαία αρχίζει να πέφτει στη γη. Μοναδική η περίπτωση. Νύχτωσε κι ακόμη έβρεχε. Σαν αποτέλεσμα της κακοκαιρίας αυτής καμιά επιθετική προσπάθεια δεν αναλήφθηκε εκείνη την ημέρα. Η νύχτα περνά ήσυχα. Περί τα ξημερώματα της 11ης Αυγούστου συνέβη κάτι το εκπληκτικό, το αναπάντεχο. Μια Ελληνική περίπολος που έκαμνε αναγνωριστικές επιχειρήσεις, για να εξακριβώσει από που οι εχθροί θα επιτίθεντο, βρήκε τα χαρακώματα των Τούρκων γεμάτα νερό από τη βροχή και πολλούς Τούρκους στρατιώτες πνιγμένους μέσα σ' αυτά. Νεκρική σιγή βασίλευε παντού. Στό μεταξύ ξημέρωσε για καλά. Οι χρυσές ακτίνες του ήλιου πέφτουν στη γη και χαιρετούν την άγρυπνη πόλη. Οι τηλεβόες σιγούν. Οι εχθροί δεν φαίνονται. Μήπως κοιμούνται; Τι να συμβαίνει άραγε;

Μα δεν το είπαμε; Η ελπίδα στον Θεό «ου καταισχύνει». Δεν ντροπιάζει ποτέ εκείνο που την έχει. Και να!

Όλη τη νύχτα ο θαυματουργός εκείνος υπερασπιστής της νήσου, ο άγιος Σπυρίδωνας της Κύπρου με ουράνια στρατιά συνοδεία κτύπησε άγρια τους Αγαρηνούς, και τους διέλυσε και τους διεσκόρπισε. Αυτά ομολογούσαν οι ίδιοι οι Αγαρηνοί το πρωί που έφευγαν «χωρίς διώκον τος». Σωρεία τα πτώματα στην παραλία. Τα απομεινάρια της τούρκικης στρατιάς μαζεμένα στα λίγα πλοία που απέμειναν, φεύγουνε ντροπιασμένα για την Κωνσταντινούπολη. Αληθινά! «Τον ελπίζοντα επί Κύριον έλεος κυκλώσει». Και «αυτή εστίν η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών». (Α' Ίωάν. ε', 4). Δηλαδή αυτή είναι η δύναμη που νίκησε τον κόσμο, η πίστη μας.

Η Κέρκυρα πανηγυρίζει. Ο πιστός λαός, μαζεμένος στην εκκλησία του αγίου, δοξολογεί τον Θεό και ψάλλει με δυνατή φωνή: «Δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστώ... δόξα τω ενεργούντι δια σου... Ναι! δόξα στον Παντοδύναμο Χριστό, που σε δόξασε. Δόξα και σε σένα άγιε, που με τη χάρη Του ενεργείς τα τόσα θαύματα σου».

Η ανέλπιστα σωτηρία της νήσου από την εκστρατεία των Τούρκων ανάγκασε κι αυτή την αριστοκρατία των Ενετών, να αναγνωρίσει ως ελευθερωτή της Κέρκυρας τον άγιο Σπυρίδωνα. Και ως εκδήλωση ευγνωμοσύνης να προσφέρει στον ναό μια ασημένια πολύφωτη κανδήλα, και να ψηφίσει ώστε το λάδι που θα χρειαζόταν κάθε χρόνο για το άναμμα της κανδήλας αυτής, να προσφέρεται από το Δημόσιο. Με ψήφισμα της πάλι η Ενετική διοίκηση καθιέρωσε την 11 Αυγούστου, σαν ημέρα εορτής του αγίου και λιτανεύσεως του ιερού Σκηνώματός Του.

8. Ο αρχιναύαρχος του Ενετικού στόλου και διοικητής της νήσου Κερκύρας, Ανδρέας Πιζάνης, θέλοντας κατά ένα τρόπο πιο φανερό και πιο θεαματικό να εκδηλώσει την ευγνωμοσύνη του στον άγιο για τη σωτηρία, αποφάσισε να στήσει στον ναό ένα θυσιαστήριο ακόμη. Ένα θυσιαστήριο για να γίνεται επάνω σ' αυτό το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας κατά το Λατινικό δόγμα. Το θυσιαστήριο, αλτάριο κατά τους Λατίνους, θα κτιζόταν δίπλα στην Αγία Τράπεζα των Ορθοδόξων κι εκεί θα γινόταν από Λατίνο ιερέα η θεία Λειτουργία. Στή σκέψη του αυτή πολύ ενισχύθηκε ο Ενετός διοικητής και από ένα θεολόγο Λατίνο σύμβουλο του, κάποιον Φραγκίσκο Φραγγιπάνη. Ο τελευταίος θεώρησε την ευκαιρία μοναδική για να τοποθετήσει στο ναό του αγίου αλτάριο, δηλαδή αγία Τράπεζα φράγκικη και να τελείται μέσα στον ορθόδοξο ναό του αγίου η θεία Λειτουργία με άζυμα, κατά το δικό τους το δόγμα. Μετά τη γνωμοδότηση, που πήρε από τον σύμβουλο του ο διοικητής Ανδρέας Πιζάνης, κάλεσε τους ιερείς του Ναού και τους ανακοίνωσε τον σκοπό του και ζήτησε κατά κάποιον τρόπο από αυτούς και τη συγκατάθεση τους. Εκείνοι, όπως ήτο φυσικό, αρνήθηκαν κι υπέδειξαν, πως αυτό θα ήταν μια καινοτομία ασύγγνωστη και επιζήμια και γι' αυτό δεν έπρεπε να γίνει. Στην άρνηση των ιερέων να συγκατατεθούν στην τοποθέτηση του αλταρίου, ο διοικητής τους απείλησε κι αποφάσισε να προχωρήσει στην εκτέλεση του σχεδίου του χωρίς την άδεια τους. Οι ιερείς στην επιμονή του κατέφυγαν με δάκρυα στον άγιο τους και ζήτησαν με θερμή προσευχή, τη βοήθεια και την προστασία του. Ο διοικητής με το δικαίωμα που του έδινε η εξουσία, προσπάθησε ανεμπόδιστα να προχωρήσει στην εκτέλεση της παράνομης επιθυμίας του. Αλλά και ο άγιος, για να προλάβει μια τέτοια απαράδεκτη πράξη, παρουσιάστηκε δύο κατά συνέχεια νύκτες στον ύπνο του με το ένδυμα ορθόδοξου μονάχου και του συνέστησε να παραιτηθεί από την απόφαση του, διαφορετικά θα το μετάνιωνε πολύ πικρά. Τρομαγμένος ο διοικητής κάλεσε τον σύμβουλο του και του φανέρωσε και τις δύο φορές την απειλή του αγίου. Ο θεολόγος σύμβουλος γέλασε και τις δύο φορές κι υπέδειξε πώς δεν έπρεπε αυτός ένας μορφωμένος άρχοντας να βασισθεί στα όνειρα, που είναι έργο, όπως του είπε, του διαβόλου και που σκοπό έχουν να παρεμποδίσουν και να ματαιώσουν ένα καλό και θεάρεστο έργο.

Τα λόγια του συμβούλου διασκέδασαν τον φόβο του διοικητού, ο οποίος μάλιστα την επομένη ημέρα 11 Νοεμβρίου 1718 μ.Χ. ακολουθούμενος από τη συνοδεία του πρωί-πρωί ξεκίνησε για την εκκλησία του αγίου για να προσκυνήσει τάχατες το λείψανο και να ανάψει το καντήλι του. Ουσιαστικά όμως πήγε εκεί για να καταμετρήσει το μέρος που θα κτιζόταν το αλτάριο και να καθορίσει και τις διαστάσεις του, μήκος, πλάτος και ύψος.

Εκεί στον ναό για μια ακόμη φορά αγωνίστηκαν οι ιερείς με κάθε τρόπο, να τον αποτρέψουν από του να εκτελέσει το σχέδιο του. Άδικα, όμως. Ο άρχοντας, όχι μόνο δεν μεταπείσθηκε, αλλά και με σκληρό και βάνουσο τρόπο τους απείλησε πώς, αν του ξαναμιλούσαν γι' αυτό το θέμα, θα τους έστελλε φυλακή στη Βενετία.

Έφυγε ο διοικητής με τη συνοδεία του, με την απόφαση την επομένη το πρωί, δηλαδή στις 12 του Νοέμβρη, οι άνθρωποι του να ερχόντουσαν να αρχίσουν το έργο. Οι ιερείς κι ένας αριθμός πιστών έμειναν εκεί, συνεχίζοντας με δάκρυα τις παρακλήσεις τους μπροστά στην ανοικτή λάρνακα, που περιείχε το σεπτό λείψανο.

Πέρασε η μέρα. Νύχτωσε. Κοντά στα μεσάνυχτα, όπως μας διηγείται ο υπέροχος χρονικογράφος Αθανάσιος ο Πάριος, στο βιβλίο του «ΟΥΡΑΝΟΥ ΚΡΙΣΙΣ», βροντές και κεραυνοί συνταράζουν την πόλη. Ο σκοπός, που βρισκόταν στην είσοδο του φρουρίου κοντά στην πυριτιδαποθήκη βλέπει κάποιον μοναχό να προχωρεί μ' ένα δαυλό αναμμένο στο χέρι και να μπαίνει στο Φρούριο. Πρόφτασε και του φώναξε: «Ποιός είσαι; Πού πάς»; Μια φωνή του απήντησε. «Είμαι ο Σπυρίδων».

Την ίδια ώρα τρεις φλόγες βγήκαν από το καμπαναριό της εκκλησίας ενώ ένα χέρι άρπαξε τον σκοπό και τον πέταξε στην άλλη μεριά του κάστρου. Ο σκοπός έπεσε όρθιος χωρίς να πάθει τίποτα. Ταυτόχρονα μια δυνατή, εκκωφαντική έκρηξη ακούστηκε. Και το φρούριο τινάχτηκε στον αέρα με όλα τα γύρω σπίτια. Η καταστροφή υπήρξε τρομερή. Χίλια περίπου πρόσωπα σκοτώθηκαν. Ο διοικητής Ανδρέας Πιζάνης βρέθηκε νεκρός με τον τράχηλο ανάμεσα σε δύο δοκάρια. Και ο θεολόγος σύμβουλος του, νεκρός έξω από το τειχόκαστρο μέσα σε ένα χαντάκι, στο οποίο έτρεχαν τα ακάθαρτα νερά των αποχωρητηρίων της πόλεως. Το ασημένιο πολύφωτο κανδήλι, που έκανε δώρο ο άρχοντας στην εκκλησία του αγίου, κατέπεσε με αποτέλεσμα να καταστραφεί η βάση του. Το κανδήλι κρεμάστηκε πάλι στο ίδιο μέρος, όπου βρέθηκε πεσμένο. Έτσι με αλάλητη φωνή μαρτυρεί ως σήμερα τη συμφορά, που έγινε. Και στη Βενετία, εκεί μακριά στη Βενετία, την ίδια στιγμή έπεσε κεραυνός στο μέγαρο του Ανδρέα Πιζάνη, τρύπησε τον τοίχο κι έκαψε το πορτραίτο του άρχοντα. Την εικόνα του. Μόνο την εικόνα του.

Η τιμωρία παραδειγματική. Και το δίδαγμα από το περιστατικό μοναδικό. Η Ορθοδοξία δεν μπορεί να συγχέεται με τον παπισμό. Η Ορθοδοξία είναι φως, αλήθεια, ζωή. Ο παπισμός σκοτάδι, αίρεση, πλάνη.

Την άλλη μέρα, μετά από αυτά που συνέβησαν, ο Λατίνος επίσκοπος διέταξε να σηκώσουν τα υλικά, που μετέφεραν από μπροστά στην εκκλησία και να ματαιώσουν το έργο που σκέφθηκαν να εκτελέσουν. Την ίδια μέρα ο λαός της Κέρκυρας, μαζεμένος στον ιερό ναό του αγίου ψάλλει με αγαλλίαση και χαρά στον ακοίμητο προστάτη της νήσου:

«Ως των Ορθοδόξων υπέρμαχον, και των κακοδόξων αντίπαλον, Παμμακάριστε Σπυρίδων, ευφημούμεν οι πιστοί και υμνούμέν σε, και δυσωπούμέν σε, φυλάττειν τον λαόν και την πάλιν σου, πάσης κακοδοξίας και επιδρομής βαρβάρων απρόσβλητον».

9. Στον Ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940 μ.Χ., η Κέρκυρα δεχόταν επί ένα έτος τις καθημερινές αεροπορικές επιθέσεις των Ιταλών αεροπόρων, εν τούτοις οι ζημιές υπήρξαν ελάχιστες.

Κατά τις επιδρομές αυτές που δεν σταμάτησαν ούτε και τα Χριστούγεννα συνέβαινε κάτι το πολύ περίεργο. Αν και τα Ιταλικά αεροπλάνα πετούσαν συνήθως πολύ χαμηλά, μια και η Κέρκυρα δεν διέθετε αντιαεροπορική άμυνα, εν τούτοις οι βόμβες τους κατά κανόνα δεν έπεφταν μέσα στην πόλη, αλλά μακριά στη θάλασσα. Λες και κάποιο χέρι τις έσπρωχνε εκεί. Κι όταν κάποτε σ' ένα βομβαρδισμό μια βόμβα έπεσε στον γυναικωνίτη της εκκλησίας του αγίου, που ας σημειωθεί ήταν γεμάτη από γυναικόπαιδα, η βόμβα δεν εξερράγη. Ο πυροδοτικός της μηχανισμός δεν λειτούργησε. Ο άγιος δεν το επέτρεψε. Ποιος μπορεί σ' αυτή, μα και σ' άλλη παρόμοια περίπτωση να σιωπήσει και να μην αναφωνήσει: «Δοξασμένον το Πανάγιον Όνομα σου εις τους αιώνας, γλυκύτατε Ιησού».

Λειτουργικά κείμενα

Απολυτίκιον

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς Συνόδου τῆς πρώτης ἀνεδείχθης ὑπέρμαχος, καὶ θαυματουργὸς θεοφόρε, Σπυρίδων Πατὴρ ἡμῶν· διὸ νεκρᾷ σὺ ἐν τάφῳ προσφωνεῖς, καὶ ὄφιν εἰς χρυσοῦν μετέβαλες· καὶ ἐν τῷ μέλπειν τὰς ἀγίας σου εὐχάς, Ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι ἱερώτατε. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Κοντάκιον

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῷ πόθῳ Χριστοῦ τρωθεῖς, ἱερώτατε, τὸν νοῦν πτερωθεῖς, τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, πρακτικὴ θεωρία, τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε, θυσιαστήριον θεῖον γενόμενος, αἰτούμενος πᾶσι θεῖαν ἔλλαμψιν.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις των θαυμάτων ο ποταμός· Χαίροις ασθενούντων, και πασχόντων ο ιατρός· Χαίροις των λογίων του Πνεύματος ο σπόρος, Σπυρίδων Τριμυθούντος, ποιμὴν τρισόλβιε.

Ἐτερον Μεγαλυνάριον

Χαίροις Τριμυθούντος η καλλονή, Χαίροις ασθενούντων, και πασχόντων ο ιατρός, Χαίροις των Πατέρων, ωραῖσμα και κλέος, Τρισόλβιε Σπυρίδων, σε μεγαλύνομεν.

Ὁ Οἶκος

Τὸν ἐκ κοιλίας ἡγιασμένον ἱεράρχην Κυρίου, ἀνευφημήσωμεν νῦν Σπυρίδωνα, τὸν τῆς χάριτος πλάκας δεξάμενον θείας δόξης, καὶ ἐν θαύμασι περιβόητον πᾶσι, καὶ ὡς θερμὸν καὶ αὐτόπτην τῆς θείας ἐλλάμψεως, ὡς τῶν πενήτων προστάτην, καὶ τῶν ἀμαρτανόντων ψυχαγωγόν· οὗτος γὰρ θύων τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, ἱεράρχης πιστός ἀναδέδεικται, αἰτούμενος πᾶσι θεῖαν ἔλλαμψιν.

Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ ποιμνίων προβάτων τὴν τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίαν ποιμαίνειν προχειρισθείς, ποιμὴν θεοπρόβλητος, σὺ Σπυρίδων ἀνέλαμψας, κακοδοξίας λύκουσ, ἐλάσας τοῖς λόγοις σου, ἐν εὐσεβείας πόα, αὐτὴν ἐκτρεφόμενος· ὅθεν ἀναμέσον, θεοφόρων Πατέρων, τὴν πίστιν ἐτράνωσας, τῇ σοφίᾳ τοῦ Πνεύματος, ἱεράρχα μακάριε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός,
επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός,
επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός,
επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου -
Μιχαήλ Χατζημιχαήλ©
www.michaelhadjimichael.com

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός,
επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός,
επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός,
επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου -
Λυδία Γουριώτη©
([http://lydiagourioti-
iconography.blogspot.com](http://lydiagourioti-iconography.blogspot.com))

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου - Τέλη 15ου αι. μ.Χ. Καρουσάδες, ναός Αγίας Αικατερίνης. Νότιος τοίχος.

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου - Γεωργία Δαμκούκα© (<http://www.tempera.gr>)

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου - Julia Hayes© (www.ikonographics.net)

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου - Ι. Ν. Οσίων Παρθενίου και Ευμενίου των εν Κουδουμά, δια χειρός Παναγώτη Μόσχου (2006 μ.Χ.)

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός, επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου - Π. Κούβαρη και Ι. Χ. Θωμάς© (icones.gr)

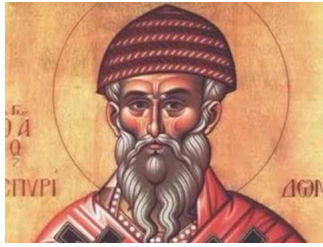

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός,
επίσκοπος Τριμυθούντος Κύπρου
(Ιερόν Ησυχαστήριον Αναστάσιος
Χριστού - Πειραιεύς)

Η Κοίμηση του Αγίου Σπυρίδωνος
και σκηνές του βίου του -
Εμμανουήλ Τζανφουρνάρης, 1595
μ.Χ.

Οπτικοακουστικό Υλικό

Ακούστε το απολυτίκιο!

Ακούστε το απολυτίκιο!

Σχετικά κείμενα

1. [Παρακλητικός Κανόνας Αγίου Σπυρίδωνος](#)
2. [Συλλογή των ασματικών ακολουθιών του εν αγίοις πατρός ημών Σπυρίδωνος επισκόπου Τριμυθούντος](#)

Σχετικές συνδέσεις

1. [Ανάμνηση Θαύματος Αγίου Σπυρίδωνα](#)
2. [Ανάμνηση Θαύματος Αγίου Σπυρίδωνα](#)
3. [Ανάμνηση Θαύματος Αγίου Σπυρίδωνα](#)
4. [Ανάμνηση Θαύματος Αγίου Σπυρίδωνα](#)
5. [Ανάμνηση Θαύματος Αγίου Σπυρίδωνα](#)
6. [Άγιος Τριφύλλιος Επίσκοπος Λήδρας](#)